לא במאה. פי' בקונטרס והכי קאמר אין בהן להעלות בק"א של היתר אלא מאה של היתר לבד האיסור מותר ופריך והא מדרישא מין במינו שאתה הולך בו כל שעה להחמיר אפ"ה בטיל במאה כי ליכא נותן טעם דקתני אין בהן להעלות כו' בין אין בו כדי להחמיץ אסור וס"ד מאה ואחד בהדי איסור קאמר אלמא במאה בטיל מכלל דסיפא בששים דחילוק זה ביניהם דזה אינו צריך ק"א כשאין נותן טעם וזה צריך וזה הפירוש דחוק מאד *דמאי ס"ד דמסדר הש"ס שיהא לשון המשנה משונה סיפא מרישא דכיון שפירש ק"א דסיפא היינו מאה ואחד של היתר למה לא יהיה מאה ואחד דרישא דמין במינו מאה ואחד של היתר כמו שמתרץ לבסוף ולא היה לו לטעות בכך *ועוד דפריך במאה ואחד אמאי לא בטיל מי דחקו להצריך מאה ואחד של היתר ונראה דמשום הא פירכא דחקו בקונטרס לפרש בק"א של היתר מדפריך עליה כיון דמוקמת בק"א של היתר אמאי לא בטיל ונראה לפרש לא במאה כלומר מאה עם האיסור והמקשה סלקא דעתיה דמאה בלא איסור קאמר לכך פריך מדרישא בק"א ואין להעלות בק"א אסור היינו במאה של היתר ואחד של איסור כמו בכל דוכתין דתרומה עולה בק"א היינו עם האיסור כדדרשינן ממנו שנפל בתוכו הרי הוא מקדשו הוי סיפא בששים דאי בק"א מאי אומרת במין במינו ממין בשאינו מינו דתרוייהו בק"א של היתר בטלי בפחות לא בטלי ומשני דרישא בעי' ק"א עם האיסור וסיפא מאה עם האיסור ואין בו להעלות בק"א דרישא וסיפא הוי פירושו ק"א עם האיסור והא דפריך וכי יש בו להחמיץ בק"א אמאי לא בטלי מילתא באפי נפשה היא ולאו אמאי דמשני קאי ומשום דחמוץ אין בו נתינת טעם גמור כשאר נתינת טעם קשיא ליה אמאי לא בטיל בק"א דלא הוי אלא כמו העמדה דחלב בעלמא דתנן בפרק כל הבשר (לקמן דף קח.) המעמיד בעור הקבה אם יש בה בנותן טעם אסורה משמע הא ליכא נותן טעם שרי אע"פ שהעמיד החלב משום דהעמדה לא חשיבא טעמא והוא הדין חימוץ ומשני שאור דחמוצו קשה: **והאמר** רבי יהודה מין במינו לא בטיל. הקשה ר"ת ליפשי הא דידיה הא דרביה משמיה דרבן גמליאל כדמשני בפ' התערובות (זבחים עט.) וי"ל דהכא אית ליה שיטא אחריתי ואית הלכה כרבי יהודה במים בכנרי כי יש בו מים כדאמרינן בהלוקח בהמה (בכורות כב.) הלוקח ציר משיקץ במים והוא טהור וא"כ (א) אמרת סלקא את מינו כמי שאינו ושאין מינו רבה עליו ומבטלו וי"ל דהכא מיירי בציר שאין בו מים דקתני רישא דג טמא שכבשו עם דג טהור כל גרב שהוא מחזיק סאתים אם יש בו משקל עשרה זוזים ביהודה שהוא חמש *זוזים בגליל דג טמא צירו אסור פי' דג טמא צירו אסור ובגרב עצמו של דגים אין נותן מים פן יתקלקלו הדגים אי נמי י"ל מדקאמר שיעורו קרוב למאתים אלמא כל המאתים מבטלים הרביעית דאי לא בטלי ליה אלא המים לחודייהו א"כ לא הוי קרוב למאתים: **שאני** ציר דזיעה בעלמא הוא. פי' *לא אסור אלא מדרבנן ומיהו ציר שרצים אסור דאורייתא דהניה בהעור והרוטב (לקמן קכ.) הטמאים לאסור ליכון ורוטבן וקיפה שלהן ודרשה גמורה היא דהא קאמר התם ועריכי דאי כתב שרצים כו' ובפ"ק (ב) דבכורות (דף ו:) דפריך טעמא דכתב רחמנא גמל גמל ולר"ש את הגמל הא לאו הכי הוה אמינא חלב בהמה טמאה שרי והתניא הטמאים לאסור ליכון ורוטבן כו' אע"ג דבתורת כהנים דריש נמי גבי דגים שקץ לאסור ליכון ורוטבן וקיפה שלהן אסמכתא בעלמא היא והא דפריך פרק כל הבשר (לקמן דף קיב:) *לרב דאסר בשר שחוטה שמלחה עם בשר טרפה מהטמאים לאסור ליכון ופריך ליה מדג טהור שמלחו עם דג טמא מותר פריך שפיר מדג אבשר דהא לכל הפחות ליכו אסור מדרבנן אלא ש"מ דהא דשרי הכא משום דלא בלע הוא דקא מיפרש ליה דלא בלע בשמלחן זה עם זה משום דלא בלע הוא ולקת תימה דלא לצריך קרא בבשרן ובבהמה טמאה נמי דריש ליה בת"כ מדכתיב טמאים הם לכם ודגים דליכא קרא לא אסור מדאורייתא הכי מייתי רבה התם ראיה מהטמאים לאסור ליר של טרפה: **בראשי** לפתות. פי' בקונטרס ירק של לפת ואין משמע כן בסנהדרין בפרק כ"ג (דף יט:) דקאמר שנענשה בשרו כראשי לפתות משמע שהן שרשין שבקרקע וכן בשבת (דף קיח:) אמרינן מכבדו בראשי שומין ודגים גדולים:

לא במאה, והא מדרישא במאה הוי, סיפא בששים דקתני רישא להחמיר מין ומינו כיצד? *שאור של חטין שנפל לעיסת חטין ויש בו כדי לחמץ, בין יש בו כדי להעלות במאה ואחד בין אין בו כדי להעלות במאה ואחד אסור, אין בו להעלות במאה ואחד בין שיש בו כדי לחמץ בין אין בו כדי לחמץ אסור רישא וסיפא במאה **לא** רישא במאה ואחד וסיפא במאה, וכי יש בו כדי לחמץ במאה ואחד אמאי לא בטיל? אישתיק, אמר ליה דלמא שאני שאור דחימוצו קשה, אמר ליה אדכרתן מילתא דאמר רבי יוסי בר' חנינא לא כל השיעורין שוין שהרי ציר שיעורו קרוב למאתים *דתנן דג טמא צירו אסור [א] רבי יהודה אומר רביעית בסאתים *והאמר רבי יהודה מין במינו לא בטיל? שאני ציר דזיעה בעלמא הוא: כיצד משערינן: אמר רב הונא כבשר בראשי לפתות, מתני' דלא כהאי תנא דתניא *רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר אין בגידין בנותן טעם ההוא דאתא לקמיה דרבי חנינא, הוה יתיב רבי יהודה בר זבינא אבבא, כי נפק אמר ליה מאי אמר לך? אמר ליה שריא ניהליה, אמר ליה הדר עייליה לקמיה, אמר מאן האי דקא מצער לי זיל אימא ליה למאן דיתיב אבבא אין בגידין בנותן טעם, כי אתו לקמיה דרבי אמי משדר להו לקמיה דרבי יצחק בן חלוב דמורי בה להיתירא משום דרבי יהושע בן לוי וליה לא סבירא ליה, והלכתא *אין בגידין בנותן טעם: גיד הנשה שנתבשל: ⁽ב⁾ וליבטל ברובא? בריה

והלכתא אין בגידין בנ"ט. למאי דקיימא לן אין בגידין בנותן טעם גיד הנשה אסור בהנאה דהכי מפרש פרק כל שעה (פסחים דף כב.) דפריך לרבי אבהו דאמר כל מקום שנאמר לא תאכלו כו' משמע נמי איסור הנאה ופריך והרי גיד כו' ומשני כשהותרה נבלה היא וגידה הותרה ומסיק דלמאן דאמר אין בגידין בנותן טעם הנ"ל לאסור ואין לתמוה על מה שמוכרין ניקור בשר לעובדי כוכבים אע"פ שמעורב בו גיד דעובד כוכבים אינו נותן מעות אלא על דבר שיש בו טעם ולא על הגיד ומיהו ירך שלימה אסור לשלוח לעובד כוכבים לפי שמתכבד בו שמשמיע בו ולא גבי גיד דהא (בשם ב') ירך לעובד כוכבים כו' מוקי לה התם דלא כר"ש דאמר אין בגידין בנותן טעם וגיד הנשה אסור בהנאה: **והלכתא** אין בגידין בנותן טעם. פי' הקונטרס דווקא בו אבל שמנו יש בו נותן טעם ולא נתיל שמנו אסור ולעיל (דף צ.) ד"ה שאני) פירשתי בשם הרב (ג) ר"ת דלא החמירו בשומן יותר מבגיד גבי שאני חלב דמפטפט :

בריה